

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Kunst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 289. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1680.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hjertets Dannelse, som Konstens Værk er en *Begivenhed*, som udfylder hele Tiden og omfatter hele Verden, thi *Konsten ligger i Ordet*, som skabde Mennesket til sit Billede, og vil aabenbare sig deri. Begivenheden maa nødvendig omfatte Alt hvad der staaer i Forbindelse med Menneske-Hjertet, altsaa, Alt hvad der er Gienstand for dets Fornemmelse : alt Sandseligt, og heraf følger nødvendig en, hele Verden omfattende *Yttring* af Konsten, som dog skal være den indvortes Virkning underordnet og staae i dens Tjeneste. At nu i denne *Yttring* Ordet igien maa spille Hoved-Rollen følger af sig selv, og saaledes bliver da udvortes *Digte-Konsten* den egenlige Konst, som baade virker umiddelbar til det store Øiemed, ved at virke paa Hjertet, og middelbar, ved foreløbig i Ordet at forbinde hvad der efterhaanden skal forenes, ligesom *Digte-Konstens Værk* : aandigt Kvad, er 290 Forbilledet paa, hvad der i en høiere Mening skal blive af Hjertet : af Mennesket, aandig forbundet med hele Verden, som dens *Hoved*. Hvorledes nu Alt hvad man ellers kalder Konst, har udviklet sig af, eller, i modsat Fald, er kun et Tyverie fra *Digte-Konsten*, var saare nemt at vise; og hvem tvivler vel om, at Digteren malede med Farver, og byggede af Marmor, længe førend Nogen rørde enten Pensel eller Meisel! Hvem seer ikke, at naar Haanden, uden at følge og tjene aandig Syn og Sang, vil selv gjøre Noget, da øver den kun et *Handværk*, hvorpaa Legemet vel, men Aanden aldrig kan sætte Priis! Hvem kan ikke forstaae, at naar man gjør Vers, som intet Aandigt udtrykke, da driver man ogsaa et Handværk paa *Digte-Konstens* Regning, og stræber kun at narre sig selv og andre, ved at misbruge Billed-Sproget, der beholder sin Klang og sandselige Bemærkelse, men taber sin Betydning, naar det misbruges til at udtrykke sandselige Følelser og Forhold, som *Noget i sig selv*.